

תפארת ראדזין

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות חסידי ראדזין
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ב"ה גיליון פרשת זכור תשפ"ו

דברי תורה מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק, בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם. אֲשֶׁר קָרָךְ
בְּדַרְךָ... (דברים כה, יז-יח)

מדוע חוזרת התורה ומדגישה במעשה עמלק שהוא אירע 'בדרך': "אֲשֶׁר עָשָׂה
לְךָ עֲמֹלֶק 'בְּדַרְךָ'... אֲשֶׁר קָרָךְ 'בְּדַרְךָ'???

ויש לומר: 'עמלק' רומז לכוחו של 'יצר הרע', האורב לפתחו של אדם כמאמר
'לפתח חטאת רביץ'.

והנה מצינו לחז"ל שמציינים בנוגע ל'יצר הרע' - כדלהלן:

"אמר רבי אבא, יצר הזה דומה לליסטים שפוף, שהיה יושב בפרשת
דרכים. כל מי שעבר שם, אמר לו: "תן מה שעליך"!"

מדוע יצר הרע דומה לליסטים היושב "על פרשת דרכים" דווקא ?

ויש לומר, לפי שטבעו של "פרשת דרכים" כך הוא: ישנו שביל המוליך "בדרך
המלך", אך בשלב מסוים מתפצל השביל לשתיים או לשלוש דרכים נפרדות,
כאשר כל דרך מוליכה לכיוון אחר ושונה מרעותה.

והנה, על "פרשת דרכים" זו יושב אדם 'שפוף' שכל מטרתו להוליך אנשים
שולל, כדי להגותם מן המסילה ולשדוד את כספם. לשם כך, הוא נטפל
לעוברי אורח ומשדל אותם בחלקלקות לשונו לסור עמו אל דרך פלונית ואל
שביל פלוני, כאשר לטענתו בדרך זו ישנו 'קיצור' ואיש בלעדיו אינו מכיר

¹ בראשית ד, ז.

² ילקוט שמעוני, בראשית לו.

'קיצור' זה.. מוכן הינו להדריכם וללוותם בדרך, ואז כשהטרף בידו הריהו מתנפל עליו ושודד את כספו.. ה' ישמור.

כוחו של יצר הרע גדול במי שדרכו אינה סלולה לפניו

והנה, מבין עוברי אורח ב"פרשת דרכים" זו, מצויים שני סוגי בני אדם:

ישנו סוג אחד, שדרכו סלולה ומיושרת לפניו. יודע הינו בדיוק לאן הוא הולך ואיזו דרך ישרה שיבור לעצמו, והוא מכיר את מפת הדרכים כעל כף היד. אנשים מסוג זה אינם נוחים להתפתות מ"ידענותו" של 'פלוני' שמציע להם 'דרכים חלופיות', והם דוחים כל ניסיון להטותם מן הדרך, יהא אשר יהא.

לעומת אלה, קיים סוג נוסף של בני אדם, שאינו בקיא בדרכים כראוי, וכאשר הוא מגיע ל"פרשת דרכים" שמתפצלת לדרכים שונות, עומד הינו ותוהה באיזה שביל רצוי לו שילך?? אנשים כאלה מהווים "טרף קל" עבור שודד הדרכים הערמומי, ובקלות הם נופלים לתוך רשתו של הנוכל, שמהגה אותם מן המסילה ואז נפנה לבצע בהם את זממו – ישמרנו האל.

לשודד דרכים מן הסוג הזה – נדמה "יצר-הרע".

כל זמן שדרכו של אדם סלולה לפניו לבלי נטות ימין או שמאל – קשה ליצר הרע לפתות אותו שיסור וילך בדרך אחרת. אך מכיוון שמגיע אדם ל"פרשת דרכים" שבה הדרך מתפצלת לכיוונים שונים – שם נקל ליצר הרע להגותו מן המסילה העולה בית א-ל, תחת שלל פיתויים והטעיות, כשהוא מראה לאדם 'דרך' משלו המוליכה לפי תהום, רחמנא ליצלן! רק איש שדרכו סלולה לפניו, הוא יצעד לבטח ולא יטה אוזן לפיתויי היצר – ובכך הינו מציל את נפשו מרדת שחת.

וזהו שמדגיש הכתוב בזדונו של עמלק, הרומז כאמור ל"יצר הרע" וכוחותיו:

"ראו והיו זהירים **"בַּדֶּרֶךְ"** לפי ששם מצוי "יצר הרע" היושב על "פרשת דרכים" במטרה "ללסטם את הבריות". כך נהג גם עמלק הקדמוני, אבי אבות הטומאה של יצר-הרע וחיילותיו **"אֲשֶׁר קָרָה בַּדֶּרֶךְ"** היינו בהיותך מצוי **עלי דרך** ונתון בסבך של לבטים וספקות [= **"הַיֵּשׁ ה' בְּקִרְבָּנוּ, אִם-אֵין"?**]. שם מצא לו עמלק כר נוח לזנב בך **"פְּלִי-הַנְּחָשָׁלִים אַחֲרֶיךָ!"** וכל זאת אירע לכם כאמור **"בַּדֶּרֶךְ בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם"**, בטרם הגיעכם **לכלל מתן תורה.**

ראו אפוא להיזהר ולהישמר מן **"עמלק"** זה, ובפרט במצבים רגישים כאשר דרכך אינה נהירה לפניך. **'דע לאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד ליתן דין!'**

לקט אמרים מספרי רבותינו הקדושים זי"ע

על 'פרשת זכור'

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק.. לֹא תִשְׁכַּח! (דברים כה)

"זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶק".. יכול בלב?
כשהוא אומר 'לֹא תִשְׁכַּח' הרי שכחת הלב אמור,
הא מה אני מקיים 'זְכוֹר'? - בְּפֶה!

[גמרא מגילה יח.]

עניין 'זכירה בפה' ו'זכירה בלב'

עניין 'זכירה בפה' ו'זכירה בלב' - מבארו מרן בעל "תפארת יוסף" זי"ע
באופן דלקמן:

'זכירה בלב' פירושה **נקודת הקדושה** באדם, שמקורה בפנימיות 'הלב'
אשר שם מצויה נקודה הפנימית שבו, מוֹרְשָׁה מכוח 'האבות הקדושים'.

ואלו 'זכירה בפה' היינו **כוח 'המעשים'** שבאדם, אשר מביא את נקודת
ליבו לכלל לבוש מעשי, ופועל מכוחה לריבוי כבוד שמים והעצמת הקדושה.

והנה כוחו של 'עמלק' שהינו מזרע 'עשוי' מתבטא ברגיל **בחיצוניות**
המעשים, שבה הריהו מנסה להצטייר ולהיראות כמי שפועל במעשיו תחת
גוון של 'קדושה'. כפי שמצאנו בעשו אבי זקנו, שהיה 'מתחפש' כלפי אביו
יצחק ושואלו 'איך מעשרים את התבן ואת המלח'?? אף ב'כיבוד אבי'
הצטיין עשו ביותר, כמאמר התנא רבי שמעון בן גמליאל באומרו³ "לא כיבד
בריה את אבותיו כמו אני את אבותיי, ומצאתי **שכיבד עשו לאביו יותר**
ממני!" לפי שאותם הכלים שהיה משמש בהם עשו לאביו, היו מעולים
ומהודרים". ולכך עשו נמשל לחזיר כמאמר 'יְכַרְסְמֶנָה חֲזִיר מִיַּעַר'⁴, לפי
שכמוהו כחזיר הפושט טלפיים ואומר 'ראו טהור אני!' וכן אצל עמלק
מצינו בכתוב⁵ 'וַיִּלְךְ אֵלָיו אֶגְגֵּי מַעֲדָנֹת', כלומר אגג מדגיש היה כלפי חוץ את
הליכותיו 'המעודנות' כביכול. אכן **בעומק ליבו, אין קץ לזדון רשעו.**

כנגד 'עמלק' זה יש ללחום ולהיאבק בהדגשת 'כוח הפה' המשמש בתור
כלי מבטא לפנימיות הלב, היינו שאדם יביע את הקדושה הנטועה בליבו עד
לבוש' האחרון שהינו 'פה', שהוא מכריע בכוונת מעשי האדם בהצהירו על

³ מדרש רבה, פרשת דברים.

⁴ תהלים פ, יד.

⁵ שמואל-א, טו-לב.

מגמתם כמאמר הגמרא⁶ 'אף על פי שכליות יועצות, ולב מבין, ולשון מחתך - 'פָּה גֹמֵר'!

באמצעות 'זכירה בפה' הננו מבטאים את כוח 'הזכירה' שבליבנו באמצעות 'פה' ומעשים. במבחן זה נכשל עמלק בהכרח, מכיוון שאצל עמלק אין למעשיו כל שורש בליבו הריקני! ובזה הכוח של זכירה בפה גוברים אנו על עמלק וחיילותיו.

[תפארת יוסף, פרשת כי תצא]

עמלק מתהדר בייחוס אבותיו וכופר ב'עבודה'

עניינו של 'עמלק' - אומר מרן בעל 'תפארת יוסף' - שהינו מתהדר בייחוס אבות' בהיותו חוטר מגזע האבות הקדושים אברהם ויצחק, כאשר לשיטתו אין הכרח להדר אחר 'המעשים' דווקא וייחוס אבות' יספיק לו. בגישתו זו כופר עמלק בערכה של 'עבודה' שאינו רואה בה צורך, אי לכן הינו מרשה לעצמו להתפשט בזדון ליבו כחפץ נפשו, מבלי לתת דין וחשבון על מעשיו.

וזהו שהיה הנביא עובדיה מוכיח לבני אדום באמרו⁷ "זֶדוֹן לְבָבְךָ הַשִּׁיאָךְ, שְׁכֵנֵי בְּחֻגֵי-סֶלַע מְרוֹם שְׁבָתוֹ, אִמְר בְּלִבּוֹ מִי יוֹרִידֵנִי אֶרֶץ! וכפירוש רש"י: "סומך על משענת אבותיו אברהם ויצחק, והם לא יועילו לו!" [=ע"כ]

ועל שום כל זאת, עמלק במלחמתו התמידית עם ישראל אינו מתיירא ממעשיהם הטובים של ישראל שהם עומדים לצידם, לפי שהינו כופר בכוחה של 'עבודה' כאמור. ואלו מפאת 'ייחוס' שלו, מתייצב עמלק בתור 'שווה בשווה' מול ישראל, בטענו שגם באמתחתו מצוי אצלו 'ייחוס' מפואר בדיוק כמו לישראל! ומכוח התפארות זו 'מרשה לעצמו' עמלק להתגרות בישראל קדושים, תוך גאוות לב נטולת חת ומורא.

אלא שעיקר 'טענת' עמלק - בשווא יסודה. שכן מעלת 'ייחוס אבות' עומדת רק למי שמשקיע עצמו גם ב'עבודה', ולכן ישראל שהם משקיעים בעבודה ייחוסם הרם עומד לצידם, בהעידו על טיב מעשיהם ויושרם שכוונתם לשמים. אך עמלק וחבר מרעיו, שאינם משקיעים כלום בעבודה, ואדרבה מואסים בה ומרשיעים במעשיהם כזדון ליבם, אובד להם הקשר עם קדושת האבות וגם 'ייחוסם' אינו עומד להגן עליהם כנגד רוע מעלליהם.

לזאת המלחמה האמיתית בעמלק נפעלת באמצעות 'עבודה', שבה מצטיינים ישראל קדושים בעסקם בתורה ובמצוות ובשמירתם מכל רע.

⁶ ברכות ס, א; שבת לג, ב; ועוד.

⁷ עובדיה א.

בכך שומטים ישראל את הקרקע מתחת לרגלי 'עמלק' הנשאר מחוסר הגנה, בהעדר 'עבודה' מצדו כאמור. וזהו שאומר הכתוב במלחמת עמלק⁸ 'וְהָיָה פֶּאֶשֶׁר יָרִים מִשֵּׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל' - 'יָדוֹ' זוהי עבודה, שמכוח יגיעה ב'עבודה' ובקיום המצוות גוברים ישראל על עמלק, ומכניעים את כוחו.

בכך מובן מדוע במלחמה כנגד עמלק נדרשת 'זכירה בפה' דווקא, ואין מספיקה אצלו 'זכירה בלב'. מכיוון ש'זכירה בלב' משולה להסתפקות ב'נקודת הלב' שמקורה בקדושת האבות, ובזאת אף 'עמלק' מתהדר שהרי עומדת לו 'זכות אבות'! הלכך כנגד עמלק מן ההכרח לקיים "זכירה בפה" דווקא, שהיא מסמלת פעולה 'במעשים' כמאמר חז"ל "אף על פי שכליות יועצות, ולב מבין, ולשון מחתך - פֶּה גֹמֵר"⁹! היינו 'אמירה בפה' הינה גמר מחשבה ומעשה, ומכריעה בכוונת האדם. וזו הזכירה תכריע לכוח עמלק!

(תפארת יוסף, לפרשת זכור)

*

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עַמְלֶק בְּדַרְךָ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם, אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ.. [דברים כה, יז-יח]

מהי הדגשה החוזרת של הפסוק 'אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עַמְלֶק בְּדַרְךָ'.. אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ' - ועל שום מה מזכיר הכתוב שהדבר אירע 'בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם'?

רבנו בעל "אורחות חיים" זללה"ה מנהיר על שם אביו מרן בעל "בית יעקב" זצ"ל:

כוחו המיוחד של עמלק כנגד ישראל הינו מתבטא בכך, שהוא מנסה 'לתפוס' את ישראל ב"רגעי החולשה" שלהם, בעת יציאתם ממעלתם הקודמת, וטרם הגיעם לכלל מעלתם החדשה לקנותה בשלימות. או אז יש באפשרותו של עמלק לעורר קטרוגים על ישראל, בטענה שאינם ראויים למעלתם החדשה, ובכך הינו מנסה לערער על מעמדם בקודש, ה' ישמרנו.

בהתאם לכך מכוון היה עמלק אל 'זמני-ביניים' בבני ישראל כגון 'בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם', שאז טרם זכו ישראל ל'מעמד הר סיני' ולקבלת התורה, כשקטרוג נושן עודנו תלוי ועומד כנגדם בטענת 'הללו עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה, מה השתנו אלו מאלו'¹⁰?! וכמעט שהיה מצליח בזאת, לולא רחמיו וחסדיו יתברך ומאמצייהם הרוחניים הכבירים של משה

⁸ שמות יז, יא.

⁹ שבת לג, ב.

¹⁰ מכילתא, פרשת בשלח.

רבנו ותלמידו יהושע בן נון, שלחמו בעמלק והחלישוהו כמאמר **וַיִּחַלֵּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת-עַמְלֵק וְאֶת-עַמּוֹ לְפִי-חֶרֶב**¹¹!

וזהו שמדגיש הכתוב באמרו **זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר-עָשָׂה לְךָ עַמְלֵק בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם**, היינו עמלק מבקש היה להרע לכם בקטרוגיו בנקודת זמן רגישה ומסוכנת של **בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם**, כלומר בעת שכבר יצאתם מכלל שעבוד, אבל טרם הזדככתם כראוי במתן תורה. על שום כך הנכם מצווים במצוות מחיית עמלק **תִּמְחָה אֶת-זָכֹר עַמְלֵק**!

[סוד ישרים, פרשת זכור, אות ה, ו, ח]

*

דרכו של עמלק בכל דור לבלבל ולהטעות את בני האדם ויש להיזהר ממנו

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-שָׁאוּל.. לֵךְ וְהִפִּיתָה אֶת-עַמְלֵק וְהַחֲרַמְתָּם אֶת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ.. וְהִמַּתָּה מֵאִישׁ עַד-אִשָּׁה, מֵעוֹלָל וְעַד-יוֹנֵק, מִשׁוֹר וְעַד-שָׂה.. וַיָּבֵא שָׁאוּל עֵיר עַמְלֵק, וַיִּרֶב בַּנְּחָל.. וַיַּחְמַל שָׁאוּל וְהָעָם עַל-אַגָּג וְעַל-מֵיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר.. וַיְהִי דְבַר ה' אֶל-שְׁמוּאֵל לֵאמֹר, נַחֲמֵתִי כִּי-הִמְלַכְתִּי אֶת-שָׁאוּל לְמֶלֶךְ, כִּי-שָׁב מֵאַחֲרַי..

[הפטרת "פרשת זכור", מתוך: שמואל-א, טו]

על הפסוק **וַיִּרֶב בַּנְּחָל**¹² נדרש בגמרא¹² כי שאול המלך נשא קל וחומר בעצמו **עַל עַסְקֵי נַחַל**, היינו מדין **עגלה ערופה** הנערפת בנחל, כשנמצא חלל באדמה ולא נודע מי הכהו. וכה היה דורש שאול: **"ומה נפש אחת אמרה תורה 'הבא עגלה ערופה', כל הנפשות הללו (=שהנני בא להרוג) על אחת כמה וכמה! ואם אדם חטא, בהמה מה חטאה!?! ואם גדולים חטאו, קטנים מה חטאו!?! יצאה בת-קול ואמרה לו: 'אל-תהי צדיק הרבה'¹³!**
היינו:

מקור כישלונו של שאול המלך במלחמה נעוץ ביחשבון מוטעה שערך בנוגע להריגת עמלק ומחיית עמו, וכך הגיע לעבור את פי ה' רחמנא ליצלן, כשנמנע מלהרוג את הבהמה של עמלק כצווי השי"ת אליו.

מציין רבנו הקדוש **"בית יעקב"** ואומר, שבימי מלכות דוד, כשלחם יואב **בן צרויה** שר צבאו בבני אדום מזרע עמלק **וַיִּךְ כָּל-זָכָר בְּאֲדוֹם, כִּי שָׁשֶׁת חֳדָשִׁים יָשָׁב-שָׁם יוֹאָב וְכָל-יִשְׂרָאֵל עַד-הַכְּרִית כָּל-זָכָר בְּאֲדוֹם**¹⁴ – גם כן טעה יואב בן צרויה, בכך שהרג את הזכרים מזרע עמלק והחייה את

¹¹ שמות יז, יג.

¹² יומא כב, ב.

¹³ קהלת ז, טז.

¹⁴ מלכים-א יא, טו-טז.

הנקבות. **הגמרא**¹⁵ אומרת, כי מקור טעותו של יואב היה נעוץ בטעות מלמד דרדקי' שלו שהקריא באוזניו מאמר הכתוב **'תמחה את-זכר'** **עמלק**¹⁶, בניקוד של **קמץ** תחת האותיות **'זיין וכף'**, וכך יצא אצל יואב בטעות שהחובה למחות חלה רק על **'זכר'** **עמלק**, ולא כפי ניקוד הנכון **בצירה ובסגול**, המורה למחות את **זכר עמלק** מבלי השאיר לו שריד.

בעצם - אומר רבנו **'בית יעקב'** - כך דרכו של עמלק מדור דור, שהינו מבלבל את הלבבות ונוטע ספקות בקרב בני האדם, כפי שפעל בראשית דרכו מול ישראל כמאמר הכתוב **'ועל נסתם את-ה' לאמר היש ה' בקרבנו, אם-אין!'** כאשר מיד לאחר מכן **'ויבא עמלק, וילחם עם-ישראל'**¹⁷! באמצעות בלבולו והטעיותיו אלה 'מצליח' עמלק לגרוע מנחישותם של בני ישראל למחותו, ובכך הינו חוגג את 'נצחונו'.

כך פעל עמלק מאוחר יותר מול **שאול המלך**, בבואו למחות את עמלק כצו ה', שנוטע היה בלב שאול ספקות באשר 'לצדקי' ולמוסריות שבהריגה זו, ואף נאחז לשם כך בדברי תורה כביכול. כפי שאנו נוכחים מדברי הגמרא האמורה, שהיה שאול מריב **'על עסקי נחל'** כביכול ועורך כל מיני 'קל וחומר' על כך שאסור 'להתאכזר' סתם כך כנגד עמלק... וכן פעל עמלק מול **יואב בן צרויה** שר צבא ישראל, לאחר שגרם לו בטעות לסבור כי החובה למחות את עמלק חלה רק על הזכרים, דבר שמנוגד לחלוטין לרצון התורה.

צאו וראו – **אומר רבנו** - כיצד טעות מילדות שטעה בה רבו של יואב בן צרויה, נצמחה מכוח 'עמלק' שהשריש כך בדעת רבו במגמה להטעות לימים את תלמידו 'יואב בן צרויה' במלחמתו העתידית מול עמלק - בכדי שיואב ייפול ברשת טעות זו, ועל ידי כך לא יימחה זרע עמלק כנדרש! **ראו אפוא אופיו של 'עמלק' בנידון, והיזהרו הימנו ומתחבולותיו!**

[**סוד ישרים**, פרשת זכור, בשם מרן **בית יעקב** זללה"ה]

*

מהותו של עמלק והחובה התמידית להילחם כנגדו בכל דור

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל, וְכַאֲשֶׁר יִנִּיחַ יָדוֹ וְגִבֹּר עֲמֶלֶק.. מִלְחָמָה לָּהּ בְּעֲמֶלֶק מִדֶּרֶד דֶּר [שמורת יז, טז]

במהות מלחמת עמלק בישראל ולהיפך - מבאר מרן בעל **"מי השלוח"**:

עיקר כוחו של עמלק הינו מתבטא בכך, שהוא מסתיר ומכסה בכל כוחו על גילוי אורו יתברך ומלכותו לבל יתפשט בלב הבריות, כביטוי חז"ל **"כל זמן**

¹⁵ בבא בתרא כא, ב.

¹⁶ דברים כה, יט.

¹⁷ שמות יז, ח-ז.

שעמלק בעולם, הכנף מכסה את הפנים¹⁸! **'פנים'** היינו אורו יתברך הנשקף מן הבריאה, ואלו עמלק מהווה כוח קליפתי רב עוצמה שמסתיר תדיר את האור שבבריאה. רצון עמלק הינו, שהבריות יחשבו כי העולם מתנהל תמיד על פי הטבע גרידא, ונעדר הימנו ממד 'אלוקות' חס וחלילה!

אי לכך, מול 'עמלק' זה אין מקום ל'שילוב ידיים', וחובה לפעול כנגדו בתמידות מבלי הרף. כוחו של עמלק אינו נח אפילו לרגע אחד, ואם הננו נחים, אזי תיכף גובר כנגדנו כוחו של עמלק!... וזהו שיאמר הכתוב במלחמת עמלק **'וְהָיָה פֶּאֶשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבֹּר יִשְׂרָאֵל'** - היינו כנגד עמלק וחיילותיו מן הצורך לפעול בנחישות שכן **'כֶּאֱשֶׁר יָנִיחַ יָדוֹ, וְגִבֹּר עִמְלֵק'**! אסור לנו מן המלחמה כנגדו אף לא לרגע קט. וזהו שמסיים הכתוב באמרו **'מִלְחָמָה לָּהּ בְּעִמְלֵק, מִדָּר דָּר'**, היינו שזוהי מלחמה תמידית כנגדו שהיא נמשכת לאורך כל הדורות, מבלי אפשרות של 'הפוגה' בינתיים.

לכן בעמלק הננו מוצאים, בניגוד לשאר אומות העולם, שנאסר עלינו ליהנות משלל המלחמה מולו אפילו 'פירור של הנאה', זאת לפי ששומה עלינו להתרחק כליל מן השפעתו המזיקה של 'עמלק' שעלולה להדביק אותנו בחולי של **'אֶשֶׁר קָרָד'** אף במשהו, הלכך סכנה רבה יש בהנאתו.

בכדי להבין ביתר שאת עניין **'עמלק'** וסכנתו - משבר אוזנינו רבנו **'מי השלוח'** בדרך משל:

'היה היה מדינה, שנהגו להמליך בה את האדם העשיר ביותר שבמדינה.

במדינה זו חי לו עשיר שמופלג היה בעשרו מכל בני המדינה, אך דא עקא, שחבוש היה בבית האסורים.. אותו אדם מתחנן היה מול פני המלך, שיואיל להוציאנו לחופשי.. מוכן הינו לפזר לשם כך הון רב מכיסו לאוצר המלוכה.. סרב לו המלך, בהשיבו: **"הן אם אני מניח אותך לצאת לחופשי מבית האסורים, תהיה אתה למלך במקומי.."**! ונענה בשלילה מוחלטת כמובן.

הנמשל הוא: עמלק מוכן לתת כל אשר לאל ידו, כדי שיתייחסו אליו וייהנו הימנו וְלוֹ בַּמִּשְׁחָה, ויניחו לו מקום כלשהו.. **אכן אסור לנו לתת לו אף מדרך כף רגל, ולא כל הנאת מאומה, שכן כל עיקרו בא לערער על מלוכת השם יתברך, כביכול! אי לכך 'אין השם שלם ואין הכיסא שלם' עד שיימחה זרע עמלק!** – ועד אז מצווה עלינו ללחום עמו ללא הרף.

[סוד ישרים, פרשת זכור, אות ט]

"אֲזְכִּיר סֵלָה זִיכְרוֹן מַעֲשִׂים, בְּיָמִים הָאֵלֶּה נִזְכְּרִים וְנַעֲשִׂים!"

[=יוצר לפרשת זכור]

¹⁸ ילקוט שמעוני.